

Cậu Hai cứu tinh

Bình-nguyên Lộc

Thầy Cai Tổng Giáp giận đỏ mặt vỗ bàn hét :

- Nó cả gan dữ vậy hè ?

Tên trùm giả hoảng sợ như chính nó đang bị quở, khép nép lại còn nhỏ xíu, và bầm càng nhỏ xíu hơn :

- Bầm thầy, ông nói trả như vậy ỨC ỜNG LẮM.
- Thì năm nào cũng trả như vậy, sao năm nay nó lại kêu oan kêu ỨC, ai XÚI nó ĐÓ, MÀY CÓ BIẾT KHÔNG ?
- Bầm không.
- Mày chạy đi kêu nó lên đây cho tao biểu.

Tên trùm giả dạ to, rồi dông lẹ ra khỏi nhà.

Nửa giờ sau, ông bang Duynh, người Phước-Kiến, chủ một tiệm tạp hóa lớn tại chợ Lạc- Thiên, ăn mặc chỉnh tề, bước vào nhà thầy Cai-tổng Giáp.

- Hà bầm thầy LÓ !
- À, ông bang. Ngồi chơi. Trê bậy a, pha nước cho ông bang uống coi... Này ông bang...
- Dạ . . .
- Thằng trùm giả của tôi nó nói cái gì mà lạ quá. Nó nói ông từ chối không chịu lấy đồ như mọi năm. Có thật như vậy hay không ?
- Bầm thầy, có, mà không có.
- Sao lại có mà không có ?
- Dạ, cái thầy trả như vậy ỨC cho ngóá quá mà.
- ỨC làm sao ?
- Bầm thầy, liệu chất, liệu cỏ-nhác, liệu xâm-banh, ngóá bán tướt, còn liệu Huýt-ky, Vóc-ka, ngóá bán cho ai bây giờ ?

Thầy Cai Tổng cười ha hả :

- Mọi năm, làng xóm, dân tình họ chỉ mua rượu của ông mà đi Tết cho tôi. Năm nay họ làm bánh đi Sài-gòn mua rượu lạ, nên mới có hai thứ kia. Mà ông lo gì bán cho ai. Cứ để đó đợi năm tới, họ mua đi Tết cho tôi nữa, rồi ra giêng, tôi lại trả cho ông mà lấy tiền như thường.
- Cái thầy khó quá mà thầy Cai, liệu để lâu hư chớ.
- Hư gì mà hư. Ông nhà quê lắm, rượu để lâu chừng nào còn quý chừng nấy, ở bên Tây, người ta-còn in cái năm sản xuất trên nhãn rượu nữa là khác, hể rượu nào lâu năm thì mắc tiền.
- Phải rồi, mà đó là liệu chất, với liệu cỏ-nhác mà. Còn liệu huýt-ky với liệu Vóc-ka lạ quá, mình hông biết để lâu có được hay không.

- Mà cần gì được hay không được. Có ai uống ở đâu mà cần đây nút kỹ lưỡng, họ cứ mua mà đi Tết cho tôi, tôi cứ nhận rồi trả lại ông, như vậy cho tới 400 năm nữa cũng không sao.
- Hà, thôi ngoá lấy liệu cho thầy Cai còn thuốc thơm Hoa-kỳ thì thôi xin thầy Cai tha cho ngoá.
- Sao lại không lấy thuốc thơm. Ông không nghĩ tình tôi chớ nhờ tôi mà ông làm ăn được. Nội cái rượu và bánh hộp đó mà ông lòi không biết bao nhiêu mà nói. Chỉ trữ độ 100 chai rượu Tây, mà cứ bán đi bán lại mãi cho họ, rồi mua lại của tôi rồi bán lại cho họ, như vậy một chai rượu ông lòi bạc trăm rồi còn muốn gì nữa.
- Dạ, ngoá cũng biết ơn thầy giúp ngoá buôn bán. Mà cái việc lấy liệu lại đi, lấy liệu lại này là ngoá giúp thầy mà.
- Ông giúp tôi à ? Trời ơi chú giúp tôi chỗ nào đâu ?
- Hà, ngoá không mua lại thì thầy phải uống. Họ cũng phải mua của ngoá nữa.
- Ông đại lắm mà làm ông bang cái gì. Nè nếu ông lấy của tôi, thì khỏi tốn tiền xe, tiền chở. Nếu ông đi tình mà mua cái khác để bán cho họ thì tốn tiền lộ phí có biết không ?
- Chút lỉnh mà. Ngoá không chở liệu, chở bánh thì chở cái khác, cũng phải mượn xe vậy mà.
- Thật là quá lắm. Thôi thì ông giúp tôi. Được rồi. Nhưng thuốc thơm sao lại không giúp ?

Bang Duynh bấy giờ mới đặt gói lên bàn, mở ra. Độ vài mươi gói thuốc thơm ngoại quốc đủ hiệu bốc mùi lên nồng nực. Bang Duynh cầm một gói thuốc lên mà rằng:

- Cái này tế tới năm tới hồng tược mà. Thuốc hút để lâu nó có sâu mà.
- Thì chú hút vậy.
- Cái này ngoá hút thuốc Tàu mà, ngoá hút ống tiểu pình ló...
- À, ông không chịu giúp tôi, thì thôi, cái vụn trữ đồ sắt đó tôi cũng hồng giúp ông.

Bang Duynh gãi đầu trọc lóc, cúi mặt xuống mà lẩm bẩm:

- Khó quá, thiệt khó mà.

Lúc ấy một thanh niên mặc âu phục thể thao bước vào.

Thầy Cai Tổng nói nhỏ mà có vẻ bối rối, vội vã :

- Gói lại, gói thuốc mau lên.

Bang Duynh ngờ ngác không hiểu gì nên chỉ ngồi yên.

Bỗng trong giây phút, chú ta chợt hiểu, bèn mở banh gói thuốc ra, cố ý đụng cho rớt xuống đất vài gói.

Người thanh niên bước tới hỏi :

- Ông Bang đem bán gì cho ba tôi đó ?

Bang Duynh cười hì hì :

- Hồng phải páng mà, mô mà. Cái lầy Thầy Cai páng ngoá mô mà, páng dẻ lắ mà ! Cái lầy ở Sài-gòn páng hai chục một gói, Thầy Cai chỉ páng cho ngóa mười tồng một gói thôi.

Chàng thanh niên cúi xuống lượm thuốc lên :

- Phi-líp, trời ơi, thứ này tôi ưa lắm. Sao ba bán làm chi ba. Để con hút cho.

Thầy Cai Tổng Giáp thở ra, vẻ nhảnh nại:

- Thì mây hút, lầy mà hút. Tao cứ tưởng mây không ưa.

Bang Duynh mặt tươi hẳn lên, cười khà khà và nói :

- Phải mà, cái lầy cậu Hai hút thuốc thơm coi sang quá mà ! Cám ơn nhé, cậu Hai nhé, ngóa cám ơn cậu Hai quá mà...

Thầy Cai Tổng Giáp bậm môi tái mặt đi.

Truyện này xảy ra trước chiến tranh. Nói rõ thế để khỏi mịch lòng người thời nay.